

[Korsgaard.]

noget i Retning af en Prioritet. Hvornaar en Ejendomsskat har naaet en saadan Alder, at man med Rimelighed kan gøre denne Betragtning gældende, vil altid være afhængigt af et Skøn. Hvis man befinder sig i en Udvikling, hvor Ejendomsskatterne er stigende, vil man ikke efter min Mening med Rette kunne gøre den Betragtning gældende, at disse Skatter ikke er i egentlig Forstand Skatter, men befinder man sig i en Periode, hvor Ejendomsskatterne daler, forekommer det mig, at man i ikke ringe Grad kan gøre den Betragtning gældende, og er Ejendomsskatterne til Amtet end steget ganske overordentlig stærkt fra 1900 til op omkring 1920erne, er de nu i den senere Tid nedadgaaende, og en Skattelettelse vil ud fra den Betragtning, som er min Grundbetragtning, faktisk for dem, der har købt Ejendomme i den seneste Tid, betyde en Kapitalgave. Altsaa i Hovedsagen ud fra denne Betragtning er jeg paa ethvert Tidspunkt imod stærke Svingninger i Ejendomsskatterne. Jeg ønsker lige saa lidt at give Ejendomsbesidderne en Kapital, som jeg ønsker at tage en Kapital fra dem.

Nu kan man saa spørge, hvem er nu for denne Omlægning af Skatter? Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, at de saakaldte egentlige Landejendomsbesiddere er for, og det er vel egentlig ikke saa urimeligt, for jeg tror, man sjældent har set et Tilfælde, hvor en Mand, der fik en Skattelettelse, ikke fandt dette udmærket. Omvendt er købstadmæssige Landkommuners Ejendomsbesiddere og Beboere i det hele vel imod Forslaget, og dette er lige saa lidt mærkeligt, for der kan for mig ikke være Tvivl om, at den Omlægning, der her foreslaas, bliver en Omlægning fra det egentlige Land til henimod det, man kalder det købstadmæssige. Nu har den Del af Landet jo allerede ved Grundskyldsreformen ganske utvivlsomt faaet en ikke uvæsentlig Skatteforhøjelse, men man vil altsaa nu gaa videre ad den Vej og i Virkeligheden lægge større Byrder over paa den Del af Landet, og man vil gøre det ad to Veje, men da ganske særligt ad den Vej: at beskatte disse Kommuners Beboere stærkere gennem Indkomstbeskatning end nu. Man kan spørge, om en Omlægning i og for sig er naturligt berettiget, saaledes at forstaa, at Amterne har brugt alle de Midler, de har, til at lette Ejendomsskatterne. Stiller man Spørgsmaalet paa den Maade, tror jeg, man maa sige, at Amterne i Almindelighed ikke fuldt ud har benyttet den

Ret, som de har til at lægge Skatterne over paa Kommunerne, saa altsaa alene af den Grund synes jeg, man har Lov til at være betænkelig ved at give dem en udvidet Ret til at lægge Skatterne paa et helt nyt Grundlag. Men det, som er det afgørende i Forslaget, saaledes som jeg forstaa det, er, at man vil lægge Ejendomsbeskatningen, og da ganske særlig Ejendomsbeskatningen ude paa det rene Land, over paa Indkomsten, thi saa vidt jeg kan begribe, er der faktisk ikke andre Kilder, hvoraf den kommunale Beskatning, saadan i det væsentlige i hvert Fald, lever. Jeg ser her naturligvis bort fra Automobilafgiften som noget helt for sig selv, men beskatningsmæssigt er der kun Ejendomsskatten og Indkomstskatten, og det, man altsaa gør her, er, at man nedsetter Ejendomsskatten og lægger tilsvarende Byrder over paa Indkomsten. Jeg stiller mig saare tvivlende overfor, at dette er ubetinget rigtigt.

Og man gaar endda i Forslaget endnu videre, synes jeg, i Retning af at lave om paa den kommunale Beskatningsform, man har, idet man, om end tilsløret, faktisk opretter en Slags Indkomstbeskatning for Amtsomraaderne for sig. Man siger det ikke rent ud, men i Realiteten gør man det efter min Opfattelse, og det vil altsaa sige, at Indkomsten, hvis dette Forslag vedtages, bliver beskattet gennem 3 Instanser, dels gennem Staten, dels gennem Kommunen og dels gennem Amtet. Der vil jo altid være dem, der vil sige, at hvor der er Indkomst, er der ogsaa en vis Evne til at betale, og hvis man har det Formaal at opspise alle de Muligheder for Betaling, der eksisterer, ja, saa er det jo en særdeles udmærket Vej at tage ogsaa denne Reserve. Men min Opfattelse af Indkomstbeskatningen, saaledes som den er nu, er den, at Indkomsten gennemgaaende har saa megen Skattebyrde, som den med Rimelighed kan taale.

Vil man finde en Form, hvorefter de Udgifter, der her er Tale om, skal betales ad andre Veje end dem, ad hvilke de hidtil er betalt, forekommer det mig, at saa maa Formen blive den, at man lader de Kommuner, hvis Beboere faktisk fremkalder den paagældende Udgift, betale denne Udgift, nogenlunde i det Forhold, hvori Kommunens Beboere fremskaffer den.

Som Forslaget er, gaar det ud paa, at en Trediedel af disse Udgifter skal betales i Forhold til Beboernes Antal i Kommunen, en Trediedel efter Skatteevnen — og det er denne Beskatningsform, om hvilken jeg mener, man i Virkeligheden har Ret til at sige, at der for Amtskommunernes Beboere laves